

Süs same sure römuga lippis 13
Sii hääda orrust seäna,
Kus posse ennam öhkamist,
Ei nutto, murret, kaebamist,
Ei waewa, wallo hääda.

Se aasta, mis on hakkatud,
Nüüd jälle meie nähhes,
Se sago nenda löppetud,
Reit finno tahtmist tehhes,
Kes sinna ilma aastad sead,
Mis meile tarvis, enne tead
Oõ Loja! amen! amen!

Kirrikus käiminne toob õnne.

Ühhes küllas ellas waene leesk naene omma wie lapsega. Temmal olli nattukenne põllo-maad ja üks lehm, kellega omma ellu üllal piddas, ehet kül saggedaste waest viisi. Ühhel aastal läks agga pold hukka ja lehm surri ka árra, siis tippus hääda ja nalg temma kallale.

Ühhel öhtul istus ta omma wie lapsega toas ja olli süddamest kurb ja passus omma lastega kangesste Jummalat ja läksid puhkama. Keisel hommikul, kui jälle árkas, töusis süddamesse sesamma murre: „Kust leiba wõtta?”

Kui ta nenda eddasi ja taggasi mõtles, kulis kirriko-kella hellisewad, mis temma südvant wâhhe römustas ja mõtles isseennenes:

„Kui mind üks kord mahha maetakse, siis saab ka minno párrast kirriko-kel nenda hüüdma! ja parrem olleks, meil keigil surra, kui ellada!”

Selle peale astus temma wannem tüttarisse ja ütles: „Emma, mo armas emma!